

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével
szemben,

hová az előfizetések és a
lap szétküldésére vonatkozó
fölszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Forradalom.

Pécs, 1900. január 25.

Mikor Széll Kálmán a képviselőház hétfői ülésén egy közbeszólásában Transzvált emlegette, Madarász József azt a véleményét kockáztatta, hogy azok az igazi emberek, Polonyi pedig, a kinek beszédébe a miniszterelnök beleszólt, azzal vágott vissza, hogy ott nincs közös hadsereg szükség, ott egy független kis hadsereg szembeáll egy nagyhatalommal s azért bírja a művelt világ rokonszenvét is.

Ebből a kis szóharcból kiindulva, a Pécsi Napló mai vezércikke kísüti, hogy Madarászban, meg Polonyiban fölbuzdult a forradalmi véna s már-már látja, mint rántják bele a nemzetet meggondolatlanul a forradalom örvényébe, a mi ellen a legnagyobb komolysággal óvatosságra int, mert „a meggondolatlanság, kivált ha a meggondolatlanság árát egy ország fizeli meg, bűnnek mindig bűn marada.

Nos hát kár volt ennyire megijedni, mert a búrok dicsőretéből ugyan csak ijedt ember olvashatta ki a forradalmi szándékot, hiszen eddig még nem akadt ember, aki a búrok harcát forradalomnak minősítette volna; meg azt is tudja minden gondolkozó ember, hogy a mikor Polonyi azt mondta, hogy szeretné, ha a miniszterelnök is így tenne a közös hadsereg kérdésében, akkor nem azt akarta mondani, hogy Széll Kálmán szólítsa fegyverbe a nemzetet a közös hadsereg ellen, hanem egyszerűen utalt arra, hogy védelmi rendszerünk szervezésénél iparkodjék érvényt szerezni a transzváli háboru tanulságainak, a melyek halomra döntik mindazokat az érveket, a melyekkel a hadsereg közösségét eddig megokolni iparkodtak.

Egyik főerősségük volt eddig a közös hadsereg pártolóiak az a dogmaszerű állítás, hogy bár a Habsburgok jogára alatt két közjogilag különálló, egymástól független állam él, ezeknek kölcsönös védelme csak úgy lehet hatályos, ha egységes hadsereg áll a rendelkezésükre, a mely nem hadserege sem az egyik, sem a másik államnak, hanem közös szervezetben, közös vezérlés és vezénylet mellett kész életét és vérért áldozni a közös birodalomért.

Ilyen szervezet mellett persze a nemzeti érzület, a hazafiság alárendelt jelentőségű tényezőkké váltak abban a hadseregben, mert hisz az nem lehet nemzeti hadsereg, az a birodalmi eszme pedig, a melynek szolgálatában áll, nem egyező fogalom azzal a hazával, a melyhez való ragaszkodást a katonák keblükben hazulról hozták magukkal.

A fegyelem, a vak engedelmesség, a katonai mesterség fogásainak elsajátítása s az öldöklő szerszámok tökélyesítése maradtak tehát csupán ama tényezőkkül, a melyekre ennek a hadseregnek az ereje alapítva lön; a lelkesedés ki lett rekesztve az inventáriumtól, mert azt tartja a hadvezetés, hogy a háboruban többet ér a jó puská a legdühösebb vasvillás lelkesedésnél is.

Ennek a frázisnak a hazug voltát bizonyította be a transzváli háboru, a mely megmutatta, hogy a nemzeti lelkesedés csodákat képes művelni évekig tartó kasszárnya-drill nélkül is, míg a pusztán hivattaszerű katonáskodás, ha nem párosul mindenekezt átható nagy nemzeti lelkesedéssel, kudarcot vall ellenében.

A mikor tehát Polonyi Transzváli független kis hadseregének nagy sikereire hívta föl a figyelmet, csak az lehetett a célja, hogy a hadi sikereknek legfőbb tényezőjét, a nemzeti szellemnek s az ebből folyó hazafias lelkesedésnek a bevitelét ajánlja a hadseregbe, ami csupán az önálló magyar hadsereg felállításával érhető el.

Azok, akik abban a hitben élnek, hogy ez nem érhető el másképp, csak forradalom útján, megtagadják Magyarországnak azt az állami önállóságot, a mely alap-törvényeinkben gyökereszik s a melyet uralkodóink is esküvel erősítettek meg. Ez az állami önállóság hozza magával az önálló hadsereghez való jogunkat is; a közös szervezet csak célszerűség kérdése lehet s a mikor a tapasztalat a külön szervezés célszerűségét bizonyítja, a külön magyar hadsereg föllállítására való törekvést forradalmi tendenciának nevezni nem lehet.

Persze a forradalom fogalma is más-más alakot nyer a szerint, amilyen szempontból itéljük meg az egyes nemzetek küzdelmeit. Ha a nemzet törvényes jogait

védelmezi a törvénytiszgató hatalom ellenében, ez utóbbi bizonyára forradalomnak fogja bélyegezni az ellene folytatott küzdelmet, de az örök igazság szempontjából mégis csak a hatalomnak erőszakos támadása a törvény és jog ellen marad a forradalom.

Az a fölfogás pedig, a mely valamely nemzeti küzdelem elbírálásánál csupán annak sikeres vagy sikertelen voltára van tekintettel s a legszontebb jog küzdelmét is bűnnek bélyegzi, ha a jogtalanság diadalt ült fölötte, még az erkölcsi eszmével is ellenkezik.

Pedig ezt teszi a P. N. vezércikközje, mikor negyvennyolcas dicső szabadságharcunkat is forradalomnak bélyegzi, a melyet szintén rokonszenvével kísért a világ, de a melynek sikeres keresztülvitelehez hiányzott a készütségünk, tehát meggondolatlanság s így bűn volt az ország ellen.

Ha minden magyar honvéd egy-egy Carwer lett volna — így ír a P. N. — és oly biztosra vette volna ellenfelét, mint a búr lövő, akkor talán-talán, de akkor is csak talán, sikerülhetett volna a forradalom, mert Ausztria után sok ellenséggel meg kellett volna küzdeni még, de azzal a készütséggel, a melylyel birtunk és még mindig birunk, nagy meggondolatlanság lenne biz az.

Nos hát mit cselekedett volna a P. N. cikkírója, ha véletlenül ő áll 48-ban a nemzet élén? Diadalkapukkal fogadta volna az áruló módon betörő horvát bánt; kitüntetéssel halmozta volna el a rabló, gyilkoló, pusztító oláh bandákat; a királyilag szentesített 48-ki törvényeket széttepte s elfogadta volna Magyarországnak az osztrák birodalomba való bekebelezését? Mert ezt követelte akkor a császári kamarilla s követelte egész fegyveres hatalmának latbavetésével.

Önmagát bélyegzi meg az, aki azt állítja, hogy meggondolatlanságot, az ország ellen való bünt követtek el a nemzet akkori vezérei, mikor mindezt az istentelenséget nem túrték szó nélkül, hanem a fegyveres erőszak ellen fegyveres ellentállásra hívták föl a nemzetet.

Ma este

az

István-pinczében

egy öreg halász által készített kitünő halászlé kerül felszolgálásra.

Cigányzene. — Dreher-féle korona sör.

Tisztelettel
WEINDORFER JÁNOS

Siptár-féle rizling literje 1 korona.

vendéglős.

HALÁSZLÉ!

Még ha a sikernek legcsekélyebb reménysugara sem kecsegtethette volna őket a megindított küzdelemben, még akkor is kötelesség lett volna a védekezés, mert Isten oltotta be minden teremtetett lénybe a védekezés ösztönét, tekintet nélkül arra, hogy van-e kilátása a védekezés sikerére.

Pedig hát szabadságharcunkba nem fogtunk bele ily kétségbeesett kilátások között s annak folyamán bizony a nemzeti lelkesedés meg is birkózott azzal az ellenséggel, amelylyel a harcot fölvette. Hogy aztán akkor, mikor ezt az ellenséget legyűrtük, egy másik, tőlünk egészen idegen nagyhatalom minden nemzetközi jog lábball tiprásával fog küzdelmünkbe avatkozni, arra a szabadságharc szervezői bizony nem lehettek elkészülve, mikor a harcot fölvevették.

Hát csak prédikálják a gyávaság prófétái a hatalom előtt való föltétlen meghódolás evangéliumát, de ne dobálják meg sárral a nemzetnek azt a dicső küzdelmét, a mely minden sikertelensége mellett is alapját képezte mostani alkotmányunknak. Igaz, hogy ez csak papiroson biztosítja állami függetlenségünket, de még életre keltheti legalább egy önértetesebb nemzetdek, a mely talán a mai satnya népség nyomába következni fog.

Hírek.

Pécs, 1900. január 25.

Gyerekek a színházban.

Nem tartozik szorosan a dologhoz, tehát nem is tudom egész pontosan, vajjon Pistikának hívják-e azt a szemrevaló, okos kis fiucska, ki az utolsó délutáni előadásán keresztbe vetett lábakkal és összefont karokkal ott feszelt egy-egyedül a szülőjében és a koráért gyermek felfogásával és érdeklődésével kísérte a színpadon történeteket. Ugy tetszett mintha nem is a tréfás mókázáson és csillogó színpadi effectusokon gyönyörködne ő kelme,

de inkább figyelemmel és műértelemmel mérlegelni a szereplők tudását, a karok összevágó énekét és az orkesztrum precíz ütemeit s ez alatt csepp arcán s villogó szemében majd kicsinylő, néha gúnyos mosolyában a szemelyeskedéstől ment, legrészhajlatlanabb kritika tükrözött vissza, melyet sokak okulására és tanulságára bizvást lehetett volna rögtön ölombetükbe önteni és nyilvánosságra hozni.

A mint ez az apró emberke bársnyos fölöttőjében és fényesre vasalt fehérneműben, a felnőttek pozéjával a támlányra hátradől s negédesen köszönetet hol jobbra, hol balra, — úgy látszik az egész milieu ismerőse volt neki — tagadhatlan, hogy nemcsak jól festett, de sőt bámulatot keltő szép pozíciója volt így és nyilván irigyelték is érte sokan hátul az állóhelyen szorongó diákemberek közül. De közeletről nézve őt, nem lehetett eme biztos és bátor fellépéséért lelkesedni, sőt sajnálkozni lehetett rajta, mert szerfölött türeményes és természetellenes volt a kis öregnek önállósága, mely igen rosszul palástolta az árvaságnak és elhagyottságnak keserves állapotát.

Lehet, hogy nem teljes értelemben árva ő s vannak otthon hozzátartozói. Egy szülő, talán, a ki ilyenkor vendégeket fogad s mert a dajka és szobaleány kizárólag a vendégek szolgálatára lettek beosztva, hát színházba küldték a kis alkalmatlankodót, kit éles megfigyelési végett már nem lehet veszély nélkül az udvarlók és széptevők intimebb körébe bocsátani, mert kotnyeles és talpraesett észrevételeivel már sok zavart okozott ott.

Ahhoz meg nem elég együgyű, hogy ilyen fényes alkalmakkor lefektetni engedné magát. Jó asilum volt neki a színház, mulatság dolgában legalább nem szenved rövidülést s otthon sincs.

Igy hát még jóval elhagyottabb, mint az irgalomnak és emberszeretnek szürke egyenruhás kegyeltjei, a kikre legalább az égből vigyáznak a korán elhunyt szülők, míg vele már a földön sem törődik senki s így csak ugyan rászolgál a szánakozásra, mint ama gyenge növényzet, mely meleg és napfény nélkül vegetál. Nem enyhített eme keserű igazságon egy cseppet sem, hogy egy erősen kopaszodó fiatal ember állt szóba vele, majd édességeket hordott neki, végül egy udvarias barackot is nyomott feje búbjára. Ez mind olyan kötelességszerű figyelem volt, a melyből hiányzott a közvetlenség melege és az érzések

gyengédsége, melyek a gyermekkedélyt fejlesztik, a szivecskéiket termékenyítik, mint virágot az üditő harmatcsepp. Könnyen elgondolható, milyen álmái lesznek ennek a csöpp emberkének, ha a lelki felinduláson és érzelmeinek izgultságán kívül még az élmélyítő habos cukrászsütemények fekszik meg a gyomrát. Nem-e kegyetlenség és égbe kiáltó vétek egy ártatlan gyermek lelkét így készakarva legszebb álmaitól megfosztani.

Rég kinőttem a gyermekmesékből, de az egyszer szeretnék még hinni bennök. Hogy a gyermekeknek van védangyaluk, a ki láttalan és nesztelen lépten-nyomon követi őket és a fenyegető veszélytől megóvjá. Ohajtottam volna egyet azok közül ide, hogy ezt a kis szegény Pistikát innét nyomban felszedje, a künn csurgó eső ellen megvédje és meleg szobáckájában puha pehelyvankosra fektesse és tündérregékkel, onyhe szárnycsattogással édes álomba ringassa. A karácsonyfa, az aranyozott diók, az ólomkatonák, a táncoló medve, a körben futó kis vasut, a vízfordó csacsi, a pergő kis dob, mennyi kívánatos, kedves tárgy az álmodásra. Tetejébe még a Pósa bácsi énekes könyve, mely egy valóságos beszélő zöld majomról mond fülbemászó zengzetes versikét.

De ez irányban nem történt sajna semmi. Nem jöttek az angyalok galambpostán a Pistikáért. Ellenben sok kóristáné sürgött-forgott előtte — lehetek ezren is — a kik folyton kornyikáltak s annál erősebben, mennél jobban biztatták a tapsoló, ujrázó diákok. Pistika pedig álmosodni kezdett és ólomnehézség ült szempilláira. Összefolyt előtte a világ s talán egy kicsit szunnyadozott is, ha alább hagyott a lárma. Tény, hogy kezdte unni a teátrumot és már szívesebben ment volna haza. Testén fáradtság, lelkén bágyadság vett erőt. Felényire görnyedt össze s majd csak egészen beleveszett a szöllyébe, hol még az imént büszke tejhordással trónolt.

De nini. Egyszerre csak belefog valaki a bolondos kupléba, melyeket grotesk taglejtéssel és gumilabdászerű ruganyossággal kísér és ezekre kiderült a Pistika ábrázata is. Nap, ha felvonta a felhős égre, nem ragyoghat jobban. Viszatartott lélekkel lesi a komikus mozdulatait s végül egészséges gyermekkacaj tör ki kebléből, szivből fakadó őszinte, olyan igazán, oly melegen, mintha jégkéreg alul szabadult volna fel elementáris erővel a régen szunnyadozó, elnyomott kedélye. Ezüstcsenge-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Egy asszony.

Irtá: Jámbor József.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

I.

A szüleik egymásnak szánták, egymáséi lettek. Mint a hogy falun mondani szoktak: huszónet lánca földje van a legénynek, annyi van a leánynak is, hát aztán másnak mi ellentmondása lehet. Hisz az édes szüleink akarják így. Legyen. Igen ám, csak hogy egy leányt két legénynek oda nem lehet adni feleségül. Pedig a kisbíró Katinka leányára számít a bíró uram Pali fia is. Igaz, hogy derék legény mind a kettő, csak hogy Katinka jobban hajlik az özvegy Kovácsné Sándor fia felé, bár Sándornak csak haszonöt lánca az apai öröksége, míg a bíró uram fiát majdnem kétannyi. De az édes szülők is Sándort jobban szeretik. Nem néz az a korcsmának még a tájé-kára sem, Pali meg mindig azt bujja. Aztán Sándor ugy esténként milyen szépen el-eldalolgat neki, vagy a tilinkóját fujja szépen, hogy az ember szíve majd meghasad. Hát még azok a szép szavak. Ugy van, azt szereti és nem a bíró uram Pali fiát, aki kerüli a munkát és csak mindig korcsmáz. Igaz, hogy valamelyest szebb legény, de üsse kő. A szebbet a csunyábbért, de becsületesebbért mégis fölcserélte. Elcserélte és Sándor felesége lett

Katinka. A lakodalmukon, mivel hogy Pali, Sándor jópajtása volt, hát ő volt az első vőfély. A vacsoránál ott ült Katinka bal oldalán. Egyszer aztán Sándornak valami fontos szólása volt a komám urammal és egy minutára felkelt a menyasszonya mellől. Ennek örült meg Pali, aki már régóta leste az alkalmat, hogy Katinka fülébe sugion valamit. Meg is mondta szíve szándékát és Katinka bémész szemmel nézett az első vőfélyre.

— Ugy lesz Katinka, ahogy mondom. Áldjon meg az Isten — és azzal fölkel és ment ki a kis kapun, haza. Magára vette a cifra ködményét, kezébe a rézfokosát és rohant, mintha a szél kapta volna fel szárnyára. A szerelme meg a tivornyázása voltak üldözői. Betyár lett. A szülei meg bamatukba behaltak. Most aztán csakugyan nem volt senkije e széles világon.

II.

Sándor és Katinka boldogan éltek. Boldogságukat még tán az angyalok is irigyelheték volna. Özvegy Kovácsné ott élte napjait örömben, megelégedésben fia házában és nyugodt szívvel várta a halál óráját. Örült a fia boldogságán. A család örömet növelte még az a két kis ártatlanul pötyögő gyermek, kikkel az öreg özvegyasszony el-el szokott játszodozni a kemence padkáján. Így éltek jólét és megelégedésben vagy négy éven át. A vagyon elannyira fölszaporodott, hogy Sándor lett a falu legelső gazdája. Az ő földjének határát mosta a Maros és Tisza vize. Ott volt annak az utolsó barázdája, hol épen a Maros beöm-

lik a Tiszába. Hanem az a kegyetlen sors mintha csak jobbát nyujtotta volna annak az elbujdosott haramiának szövetségre, hogy ennek a jólétben élő gazdag családnak a bukását mihamarább előidézhesse. Ugy is történt. Első sorban meghalt az öreg özvegy, szeretett anyja és nagyanyja. Ezután jött egy másik csapás. Elhullott Kovács Sándornak egyszerre ötszáz darab birkája. Betegség ütött ki a marhái között. Azok is egy szálíg elhullottak. Tán ezt is elviselhette volna Sándor, ha a földje jó termést hoz.

Anyira jutott ez a becsületes ember, hogy nem maradt egyebe a házában. Buskómor lett, kerülte az embereket. Ha az asszony nem volt odahaza, végigaimogatta gyermekei szelid arcát, szeméből könnyek töltöttek elő és sirt. Nem bántott senkit, nem vétett még a hangyának sem és mégis ily nehéz napokkal látogatja az Isten. Mindezt nem tudta, miért van? Betegsége az ágyba kergette. Ohajtotta már a halált. De nem, még egy csapást átkellett élnie. Egy este, épen mikor vacsoráztak a felesége meg a gyermekei, hallja, hogy a falu harangját félreverik. Tűz van. Kiszalad a felesége és látja, hogy az ő házuk ég. Halálsápadtan rohan vissza, gyermekeit karjára veszi és fut velök ki. Szerencse, hogy siet, mert amint kilép az udvarra, a ház nádfödele nagy recsegéssel zuhan alá.

— Az uramat! — és ajultan rogyott össze az udvaron. Hasztalan volt minden. Kovács Sándor a lángok martalékává lön.

Ott maradt az özvegy két gyermekével

tyűnek csilingelése nem lehet tisztább, csöngőbb ennél. Nem győztük hallgatni és gyönyörködni benne.

S hogy a komikus ezt az őszinte, természetesen megnyilatkozást csalta ki ebből az elcsüggedt gyermeklélekből s megtanította nevetni, azért én sokat meg tudnék bocsájtani a — túlzó komikusoknak.

V—a.

Napirend 1900. január 26-án.

Naptár: péntek, jan. 26. — Róm. kath. Polikárp. — Prot.: Polikárp. — Görög-kel. (jan. 14.) Sabbas. — Zsidó: Schebat 26. — Nap két 7 óra 35 perckor; nyugszik 4 óra 51 perckor. — Hold két 3 óra 41 perckor éjjel; nyugszik délben.

Időjárás: A központi meteorológiai intézet jelentése szerint: boros, enyhe idő és eső várható.

Szinház: »Kuruefurfang«, korrajz.

Állítsunk emléket Zsinkó Istvánnak!

Lelkem igaz gyönyörűségével olvastam a „Pécsi Figyelő“ jan. 23. számának tárcáját, nemcsak azért, mert olyan szépen emlékezett meg a mi jó Pista bácsink kedves alakjáról, hanem és főképen azért, mert a nagy közönség elé vitte az eszmét, mely régtől fogva él sokaknak szívében: hogy t. i. külső jelben is meg kell örökíteni az emléket annak az arany-lelkű embernek, aki „életében annyi könyüt száritott fel; ki balzsamos szavával, résztvevő érzésével annyi sebzett szívnek volt az orvoslója.“ Nem hiszem, hogy egy is legyen a boldogult nagy férfiú ismerősei közül, a kiből a megszégyenítő önvád fel nem emelte volna szavát, amikor e sorokat olvasta: „Minden mulékony, egyedül a lélek s annak glóriája: a szeretet él Istennél örökké! Ezért hiszem én lelkem legédesebb hitével, hogy kezében már a győzelem palmaága, hogy elvevé jutalmát — Istentől. Az emberek? Ó azok hálásak (az élők iránt). A holtakat háborítlanul engedik pihenni, nyugalmát nem zavarják. Itt-ott még emlegetik áldott nevét a szegények, de egyre sürűbben gomolyog sirja felett a feledés felhője. Jel nem hirdeti emléket, s rövid

egyedül. A jobb módúak vették pártfogásukba Katinkát gyermekeivel, kik hol az egyik, hol a másik szomszédnál voltak. A szerencse rámosolygott kissé és a leánygyermeke elment az apja után. Megmaradt a kis fiú. Kettecskén majd jobban tudnak megélni. Katinka eljárógatott napszámba markot szedni nyáron, télen meg az erdőbe járt fáért. Dacára a sors által illetén módon rámért csapásoknak, Katinka megmaradt az ő régi szépségében. Bánatos arcában az a fekete szempár úgy égett, mint a tűz. Találkozott is volna egy más, a ki feleségül vegye, de ő rendületlen maradt első, de boldogult férje-urához.

III.

Csikorgós, kemény téli idő volt. A márdárkák reggelre kelve ott feküdtek megfagyva nádfődeles házak iszterhéja alatt, gyenge tolltakarójukat a zuzmara lepte el. Egy ilyen reggelen magához véve kéveköti köteleit indult el Katinka a faluhoz puskalövés távol-ságra fekvő erdőbe galyat szedegetni, hogy az napra a tüzelőanyagot beszerezhesse. Bánattal az arcán, a hidegtől üdöztetve sietett az erdő felé. Épen a Maros partjához ért, melynek vize vastagon be volt fagyva, midőn egy alak vállára teszi kezét és mély hangon köszönti:

— Jó reggelt bíróék Katinkája. Állj meg egy szóra. Nézz rám, ismeresz-e?

Katinka megállt ugyan, de szóhoz nem juthatott, annyira megijedt,

— Ugy-e nem ismeresz? Emlékezzél csak

időn szaporítani fogja a névtelen hősök számát, kik itt haltak meg az emberszeretet harcmezéjén.a

Aki csendes magányból nyugodtan szemléli és bírálja a dolgok folyását, igazat fog adni e keserű szavaknak; be fogja látni, hogy a mi néhai jó Pista bácsinkról csak ritkán s akkor is csak röviden esik szó; nem tagadhatja, hogy alakja napról-napra, óráról órára tűnik az emlékezésből. De ennek nem szabad, nem lehet megtörténnie, hisz élnek még a szegények, kikkel kenyerét megosztá; élnek még az árvák, kiket saját kényelmének megtagadásával felnevelt és emberekké tett; élnek még az emberek, kik jószívűségének tanúi valának; élnek még azok a jóbarátok, kik nagy erényeit csodálták és magasztalták. És ezek nem fogják engedni, hogy feledés boruljon jövőjük emlékére, nem fogják tűrni, hogy elhomályosuljon az önzetlen felebaráti szeretet nagy alakjának ragyogó fényessége.

Nem, Pista bácsink nevét elfeledni nem engedjük! *Hirdesse kő vagy márvány az ő jóságát, hadd tanuljon a mai kor fia tőle erényt, jámborságot, emberszeretetet; hadd tanulja meg a késő nemzedék, mint becsüli meg Pécs társadalma az ő derék tagjait!*

*

Ezeket a lelkes sorokat kaptuk ma tekintélyes kezeiből, visszhangul Bitter Illésnek lapunk hétfőn este megjelent számában közölt szép tárcacikkére.

Mi is mindenben helyeseljük a felszólalást és üdvözljük a fenti sorok íróját, hogy lelkesítő szavát felemeli és Pécs humanus társadalmához szól, hogy állítson emléket Zsinkó István kanonoknak, a szegények és árvák pártfogójának, az emberbaráti szeretet és nemes szív nagy példa képeinek.

Álljanak az ügy élére városunk társadalmának előkelőségei: azok, kik a jótékony és humanizmus szolgálatában találják fel a

vissza a lakodalmas estéjére. Mit sugott az első vőfély?

Mintha az a hőterhes felhő szakadt volna Katinkára. Eszébe jutott, hogy mit sugott neki Pali, az első vőfély. Félénken rátekinített, de szólni még mindig nem tudott. Tisztában volt mindennel.

— Ne félj tőlem szép menyecske, nem lesz neked bántódásod, csak arra felelj, amit kérdek. Tudnál-e úgy szeretni engem, a régi vőfélyedet, mint az uradat?

— Soha! — kiáltott fel Katinka, kezeit ökölbe szorítva.

— Még így mersz velem beszélni? No hát ha soha, akkor meghalsz — és baltáját csapásra emelte.

— Százszor mondom soha! De még mielőtt meghalnék, átkom fogjon rajtad, gazember. A föld a testedet ne vegye magába addig, amíg meg nem mondják átkozott ajkaid, hogy hol temettél el, nyomorult. Ajultan rogyott össze. Abban a pillanatban sujtott rá le baltájával Pali és a szegény özvegy ott feküdt holtan. Pirosra festette patakvő vére a havat.

A befagyott Maros jege lett a szemledője. A lenyugvó nap utolsó sugara is bucsut intett a tájnak. De Kovács Sándor árvája az az öt éves fiúcska hiába várta az édes anyját. Nem jön az vissza többé. Ott alussza örök álmát a Maros hideg habjaiban egy asszony, aki hű maradt az urához utolsó leheletéig. Holtáiglan.

legszebb emberi erényt. Szerveskedjenek Zsinkó István kanonok emlék-bizottságává és a lapok útján kezdjék meg a gyűjtést az áldott emlékü Pista bácsi emlékjelére.

Bizonyára odaadja mindenki, amit szán, ez emlékre; gazdag és szegény, árva és özvegy egykép hozzájárul filléreivel az emlékhöz s rövid idő múlva márvány fogja hirdetni néhai jó Zsinkó István szívjóságát, humanus erényét, jámborságát, emberszeretetét!

— (Bucsu a szemináriumban.)

A helybeli papnevelő-intézet ma ülte védőszenjtének emlékűnnepét. A délelőtti folyamán az intézeti kápolnában Müller Károly, negyedéves hittanhallgató az erő és béke szelleme a kereszténységben alapeszmével tudományosan feldolgozott, szónokilag előadott szentbeszédet tartott latin nyelven az ez alkalomra szép számmal egybegyűlt hallgatóságnak, melynek végeztével a növendékek énekkara precízitással énekelte el Wajdics Károly, harmadéves theologus ez ünnepre komponált öt szólamu alkalmi Szt.-Pál énekét. — A szeminárium előjárósága ma ebédet adott, melyen megjelentek: Szeifric István, Hanny Gábor, Spiesz Nep. János, Incédy Dénes, Hetey Elek, Hinka László, Bodó Aladár dr., Bahula József dr., Horváth N., Szegedy Fülöp, Ulakovics György, Kuzmics József, Zaruba József, Fetter Gyula; a theologia tanári kara, Müller Károly stb. stb.

— (Bulletin a vizről.) A Tettye vizállása ma a következő: január 25-én reggel 6 órakor a viz tettyei viztartóban 1000 m³, az ellentartóban 1240 m³ volt; a hozzáfolyás huszonnegyóra alatt 2400 köbméternek találtatott.

— (Díjazással egybekötött állatvásár.) A baranyamegyei gazdasági egyesület a földművelésügyi m. kir. miniszteriumnak támogatásával a vármegyei állattenyésztés emelése céljából folyó évi május hóban Pécssett díjazással egybekötött állatvásárt rendez. Az alább jelzett pénzbeli díjakat csakis kigazdák (földművelők) nyerhetik el, míg uradalmak és földbirtokosok diszokmánynyal lesznek kitüntetve. Díjazva lesznek tiszta- és félvérű simmenthali tenyészbikák 5 éves korig, tehének és 1 éven felüli üszők, hasonlóan Bonyhád vidéki fajmarha néven ismert tenyészállatok. Másodsorban magyar faju tehének és 2 éven felüli üszők. Nyugati faju bikák díja 310 korona. Nyugati faju tehének díja 740 korona. Nyugati faju üszők díja 620 korona. Magyar faju tehének díja 320 korona. Magyar faju üszők díja 300 korona. A kiosztandó díjak összege 2290 korona. Csakis baranyavármegyei kigazdák és Pécs sz. kir. város polgárai versenyezhetnek. Részletes tervezet annak idején minden vármegyei községnek küldetik. Addig is minden gazda, ki a versenyben részt venni óhajt, állatait kellő gondozásban részesítse. A vásárra csakis egészséges állat hajtható. A saját nevelésű állatok előnyben részesülnek.

— (Jouon.) A minapában jouon voltunk. Csaptuk a szelet, majd elvitt bennünket. Az egész társaságnak pazar kedve volt, táncoltunk is. Ha vajjon el lehet-e kerülnünk ott a táncot, a hol néhány bájos kis lányka van, kik egyre unszolják a lovagokat, hogy táncoljunk egyet? A mama is biztatott. Mi meg aztán nem kértük magunkat, hanem jártuk olyan szívesen, mint ritkán. Ramoskeőy Aladár meg kénytelen volt szegény napszámba zongorázni; többször abban hagyta, de mikor olyan szépen kérték azok a kis leányok, di-

zony nem lehetett ellentállani, hanem verte azt az instrumentumot, mintha abból élne! Én épen Micikével táncoltam, azzal az eleven csitri kis babával, ki a milyen szép, olyan vig.

— Micike!

— Szólt valamit?

— Igen! Tréfáljuk meg az egész társaságot!

— Jaj be jó lesz, de hogyan?

— Én már kieszeltem! Hallgasson csak reám!

— Mondja már gyorsan . . .

— De ne szakítson félbe! Tudja, hogy az ásitás ragadós nyavalya? Igen? Jó! Mi elkezdünk ásitani és pedig maga Aladár felé fordulva, én a mama felé; mikor megvan a kivánt eredmény, másokat fogunk suggerálni s csak néha fogjuk az előbbiekre fordítani figyelmünket. Jó lesz?

— Pompás! kezdjünk hozzá . . . Ezzel aztán csakugyan az illemszabályok alkalmazásával Aladár felé ásitott; én ugyanezt cselekedtem. Aladár kokettálni kezdett Micikével, ki szerepét kitűnően értette. Aladár egyszer csak lekapta jobbkezét a zongoráról s ajkához emelte, a ballal tovább játszott, hogy a taktusból ki ne jöjjön. A mamán is gyakran kezdtek mutatkozni az unalom jelei. Most már négyen voltunk s egyszerre csak vettük észre, hogy alig csukja be egyik a száját, a másik már nyitja . . . Ramoskeőyn annyira erőt vett a betegség, hogy elhibázta a darabot, a táncolók kijöttek az ütemből s megszűnt a tánc. A megkezdett társalgás oly unalmasan folyt, hogy majd elaludtunk . . . Micike nem tudta tovább tartóztatni magát, hangosan felkacagott, én is hahotára fakadtam . . . A többiek kérdőleg néztek ránk, magyarázatot kértek. Mikor bevallottunk mindent, volt persze mit hallgatni, sikerült tréfánkon azonban tovább mulattunk.

— (Az éj lovagja.) Lapunk egyik barátja felkért az alábbiak közlésére. — Borus volt az ég, a csillagok nem gyultanak fel, a hold sem mutatta mosolygó arcát s az ég oly szomorú volt — sirt. Az utcákon csak hazasiető emberek voltak láthatók, néhány sarkon áldogált egy-egy rendőr. A külvárosokban koromsötétség honolt, melyet itt-ott tört át egy véletlenül felgyújtott lámpa erőteljes fénye. Színházból siettem haza. A Zrinyikávéházat elhagyva, halk, siró hangok ütötték meg fülemet, melyek hol erősebben, hol gyengébben hallatszottak. A szokatlan dolgon tűnődni kezdtem. Először azt hittem, hogy valami ábrándos fiú kesereg a néma éj ölében barátságos meleg szobában, de a hangok nem szobából jöttek . . . Tovább mentem, óvatosan lépkedtem, hogy lépteim zajával ne háborgassak senkit sem. A Sánc-utca sarkához érve megálltam, mert már bizonyos voltam, hogy a hangok onnan jönnek. Kissé előre hajoltam s nem csalódtam. Végig néztem a soron. Egy ablak homályos világában egy angyalfejet pillantottam meg, az ablak alatt pedig húzta szivhez szólóan egy alig kivehető alak szive bálványának:

»Ha elmegyek kedves rózsám messzire,
Jutok-e majd néha-néha eszedbe?«

A leány lehajolt hozzája . . . bizonyosan esküdözött, hogy hű marad örökre; hallani nem hallottam, úgy gondolom csak, hát miért hajolt volna le? . . . Akkor meg rákezdett, hogy: »Felednék, felednék« . . . akkor aztán ismét lehajolt, de sokkal gyorsabban, mintha azt akarta volna mondani, hogy te rossz fiú vagy, feledni? ne is kísérsd meg! A fiu pedig húzta tovább keservesen, húzta

a nótákat egymásután; egyik szomorúbb volt, mint a másik, de mindegyik találó, a helyzethez illő, azt nekem meg is magyarázta. Ha a nóták sorozatából s a képből lehet logikusan következtetni, akkor én kitaláltam, hogy miért azok a panaszos hangok?

Szeretik egymást s érzelmeiket titkolni kell a zord papa s a nagyravágyó mama előtt, ehhez még hozzájárul, hogy a fiunak felsőbb parancs folytán el kell távoznia hazulról . . . Búcsuzkodtak; a válasz oly nehéz s mégis oly hosszúra nyújtják . . . Egy utolsó nóta zokogott fel:

»A váralsi torony tetejében
Ül egy madár talpig feketében . . .
Ez a madár rózsám minket gyászol,
El akarnak tiltani egymástól! . . .«

A lányka lehajolt utoljára . . . aztán a fiu, a szerelmes fiu hóna alá kapva hegedűjét, futott a fekete éjben. — A lányka sokáig nézett utána, csak akkor húzódott vissza, mikor — csupa udvariasságból — hangosan köhögtem. Minden nesz nélkül betette az ablakot s én észrevétlenül folytattam utamat hazafelé.

— (Cseh Marcell halála.) Cseh Marcell, rustsuki főkonzul, elhunytáról a gyászoló család ma a következő gyászjelentést adta ki: »Szent-kátolnai Cseh Marianna csász. és kir. alapítványi hölgy és szent-kátolnai Cseh Stefánia férj. Dr. Czirer Elekné a maguk és a széleskörű rokonság nevében fájdalomtelt szívvvel jelentik, hogy hön szeretett fivérük, Szent-kátolnai Cseh Marcell, csász. és kir. kamarás, osztrák-magyar főkonzul és tartalékos honvéd huszár főhadnagy, hosszas szenvedés és a halotti szentségek ajtatos felvétele után Rustsukon f. hó 21-én esti 9 órakor, életének 43. évében az Urban elszenderült. Az elfelejtethetetlen földi maradványai, az átszállítás után Baranyamegye vargai családi sírboltba fognak örök nyugalomra elhelyeztetni. Az engesztelő szent mise-áldozat Pécsen a székes-egyházban f. hó 27-én d. e. fél 10 órakor fog a Mindenhatóknak bemutatatni. Pécs, 1900. évi január 25-én. Áldás és béke drága hamvaira!«

— (Kéménytűs a közkórházban.) Ma délután 2 órakor a közkórházból telefon utján értesítették a rendőrséget, hogy a közkórház egy kéménye kigyuladt. Az értesítés folytán Oberhammer Antal tb. főkapitány, tűzoltóparancsnok, néhány tűzoltóval és egy kéményseprővel a közkórházhoz siettek, melynek egyik kéményéből óriási fekete füsttömeg tört elő. A tűzoltók és a kéményseprő néhány perc múlva már eloltották a tüzet. Igen nagy zavarral járhatott volna ez a lényegtelen semmiség, ha a tűz hírére meg tudják a betegek, de szerencsére a kórházi orvosok oly csendben és feltűnés nélkül értesítették a tűzoltókat s az oltási műveletek is oly csendben folytak, hogy a betegeknek sejtelmük sem volt a különben is veszélytelen kéménytűzről, melynek keletkezési okát eddig még nem tudni.

— (A város gazdasági választmánya) tegnap délután 3 órától egész este hat óráig ülést tartott a városháza gazdasági tanácsstermében. Az ülésen sok és fontos tárgy fordult elő, azonban egy részük felett nem is határoztak, mert előbb véleményes javaslat-tétel végett albizottságoknak adták ki. Így járt a pöcegödörök tisztítására vonatkozó szabályrendelet; a zobák-körisi szénbányáknak a püspöki uradalomtól bérbevétele; az automobil-

kocsik és omnibuszok ügye; az új marhavásártérnek az új vágóhid melletti elhelyezése. Fontosabb tárgy felett csak egy felett határoztak, a mikor elhatározták, hogy javasolni fogják a közgyűlésnek az Agota-utcában a vincellérképezde melletti ház megvételét s azt a képezde kibővítésére, esetleg népkönyhának fogják felhasználni.

— (A kétszívű ember.) A Medical News című orvosi folyóirat kezeskedik érte, hogy él egy ember, a kinek két szive van. Ennek az orvosi folyóiratnak egyik munkatársához néhány hónappal ezelőtt azzal állított be egy hajlottabb korú néger, hogy vizsgálja meg. Az orvosnak rögtön feltűnt, hogy a mellkas mindkét oldalán félreismerhetlen dörzszőrej hallható. Miután a mellkas balfelén megállapította az orvos a szivverést, a jobboldalra helyezte a hallócsővét és kezét a baloldalon tartotta. Itt is a sziv működés zörejét hallotta, bár ez is a másik oldal zörejétől jelentékenyen eltért. A néger már előzőleg figyelmeztette valaki csodálatos szervezetére, mert miközben az orvos vizsgálta, azt kérdezte tőle, mennyi pénzt kereshetne, ha az orvosnak rendelkezésére bocsátaná magát. Megvizsgálása után szerződésre lépett, mely szerint halála után vizsgálat alá bocsátja testét.

— (Szelhámos nő.) A karlsruhei államügyészség egy állítólagos angol mrs. Burtont keres, ki magát Heidelbergben Blomfield angol missnek, Freiburgban Brassey missnek (Párisból) nevezte, valódi neve azonban Sybille Molinaux-Bertram, ezelőtt Buckné, szül. Schaw. A sok nevű hölgy 1852-ben született Londonban, 1894-ben a Majna melletti Frankfurtban lopás miatt letartóztatták, aztán elmezarvar miatt elbocsátották, 1895-ben egy tébolydából 1340 márkát ellopva megszökött. Most lopás és csalás miatt keresik. Elegánsan ruházódik, több nyelvet beszél, kicsiny, karcsu, csinos, teintje jól ápolt, de orra vöröskék, vastag. Van továbbá több hamis foga, bal arcán egy szemölcske és — csillogó szemei.

— (Meghurcolt jegyző.) Csatáry Aladár báttaszéki jegyzőről nemrégiben az a hír merült föl, hogy a főszolgabíró felfüggesztette állásától, mert az adópénzeket hűtlenül kezelte. Mint most értesülünk, Csatáry talpig becsületes ember, a ki hűtlenül már csak azért sem kezelhette a pénzt, mert pénzt husz éves hivataloskodása alatt egyáltalán nem kezelte. Csatáry, bár nagy családdal áldotta meg az ég s a földi javakból nem valami bőven jutott neki, a becsület utjáról soha le nem tért, azon meg nem tántorodott s becsületesen küzd a szegénységgel. Nyugdíjba kellett ugyan mennie, de annak oka hivatali működésén kívül keresendő s okát adni csak azok tudnák, a kik ezzel céljukat elérték.

— (Előmunkálati engedély meghosszabítása.) A kereskedelemügyi miniszter Strasser Henrik inámpusztai haszonbérletnek, a m. kir. államvasutak Uj-Dombóvár állomásától Mászlony, Alsó-Hetény és Inámpuszták, továbbá Gölle, Nak és Szill községek irányában Igalig vezetendő, rendes nyomtávu, gőzüzemű helyi érdekű vasutvonalra hivatali elődjének az 1898. évi január 6-ikán kelt rendeletével kiadott és múlt évi január hó 24-ikén meghosszabbított előmunkálati engedély érvényét a lejáratától számítandó további egy év tartamára újból meghosszabbította.

— **(Járványokról.)** Minél gyatrabb az idő, annál inkább szaporodnak a gyermekek rémei a kanyaró, vörheny, ronsoló toroklob stb. melyek legtöbb esetben járványosan lépnek fel. Legujabban *Lancsukon* lépett fel járványosan a kanyaró, úgy, hogy a járvány tovaterjedésének meggátálása végett az iskolákat is be kellett záratni. *Vásáros-Dombó*ról azonban az az örvendetes hír érkezett, hogy az ott járványosan fellépett ronsoló toroklob — megszűnt.

— **(Találkozó.)** Retter Rezső pécsi tanító felhívja mindazon kartársait, kik a pécsi tanítóképzede IV-ik osztályát az 1891/92. tanévben végezték, továbbá azokat, kik 1893. évi szeptember hó 25-én Pécsen tanképesítő vizsgát tettek, hogy tartózkodási helyüket — a jelzett években megbeszélte találkozó megtervezése végett — vele tudatni sziveskedjenek.

— **(Egy híres pincér életéből.)** Havreban a minap egy szegény öreg pincért földöztek től, a kinek nevét valamikor sűrűn emlegették széles e világon. Groult Ernő a neve, hatvankét éves és ő az, a ki 1867-ben megmentette II. Sándor cár életét. 1867. június 6-án II. Sándor cár III. Napoleon-nal a császári kocsin a lóversenyre hajtatott, a mikor egy Berezovszki nevű ember kétszer rálőtt a cásra. Groult, a ki akkor a Café de la Terrasse-ban volt pincér, éppen akkor a merénylő közelében haladt el, sok gondolkodás nélkül rárohaant, kiütötte a revolvert a kezéből, azután birokra ment vele. A merénylő

törrel le akarta szurni a pincért, de ez nem tágitott, míg csak segítség érkezett és megkötötték a merénylőt. II. Sándor cár másnap ötszáz frankot küldött ölete megmentőjének és egy arany remontoár órát, a melyet a császári pár arcképe diszített. Föl is szólította Groult-ot, hogy menjen vele Oroszországba, de ezt az ajánlatot a pincér visszautasította, pedig ha elfogadja, aligha jut a mostani nyomorba. Nevét is elfeledték, kenyere sincsen. A cár óráját mégis híven őrzi. A múlt év decemberében Rouenből segítséget kérő levelet küldött a pétervári francia nagykövetnek. Megírta, hogy öreg, nem tud dolgozni, éhezik és kegydíjat kért. Havreban volt, a mikor megérkezett Rouenbe a válasz. Groult nagynehezen megszerezte a vasuti költséget, hogy Havreba utazhassék a váravárt levél átvételére s a levélben ez a néhány szó volt: sajnáluk az ön érdekében nem tehetünk semmit.

— **(A veronai titok.)** Verona mellett kifogtak az Ecs folyóból egy zsákot, a melyben egy leány földarabolt holtteste volt. A rendőrség megállapította, hogy az áldosat Canuti Izolina, egy adóvégrehajtó fiatal leánya. A gyilkosság gyanúja miatt letartóztatták Trivolzio márkit, az 5. alpesi vadászrezred főhadnagyát, a kinek viszonya volt a leánnyal. Kiderült, hogy a szép Izolina egy bábánál halt meg s hogy a holttestet a főhadnagy orvos barátja darabolt föl. A szörnyű esetről még a következőket írjak Veronából: A földarabolt holttestet Canuti Izolina nővére ismerte föl olyanformán, hogy összeállította a szétvagdal

rubadarabokat. A szerencsétlen leány még január 5-én tűnt el a szülei háztól. Trivolzio márki főhadnagyot ezredének két kapitánya tartóztatta le, a mikor egy álarcosbájból hazafelé tartott. Az orvost, a ki összevagdalta a halottat, még nem találták meg.

— **(Színészek és ujságírók mulatsága.)** A pécsi színészek és ujságírók által február hó 8-án a színházban tartandó komikus előadás és a »Vigadóban« tartandó élite-táncestély iránt igen nagy már az érdeklődés. A február hó 8-án tartandó színelőadás alkalmára a pécsi ujságírók ifjú gárdája által irt »Thea-estély Elektránál« című klasszikus egyvelegből színészeink még e hét folyamán megkezdik a próbát. A rendezőbizottság tegnap este ülést tartott, s számos az estély sikerét biztosító határozatot hozott. A meghívókat a mai napon küldte szét a bizottság, s akik esetleg tévedésből meghívót nem kaptak s arra igényt tartanak, felkéretnek, hogy a meghívó kiállíthatása végett *Nádasy* József színtársulati titkárnál, vagy a színház igazgatósági irodájában jelentkezzenek.

— **(Furások a Tortyogó forrásnál.)** A végleges vízmű megalkotása céljából a Tortyogó forrásnál eddig eszközölt furások a legjobb eredménnyel jártak. Eddig 30 méterre haladtak le s mindenütt *dus víz*-bőségű homokrétegen át, mely a legjobb, leg-egészségesebb friss vizet a legnagyobb bőségben tartalmazza. Ugy látszik tehát, hogy végre valahára jó helyen keresünk vizet és a Tortyogó bevezetésével meg lehet alkotni a pécsi végleges vízművet. S ha ez sikerül, *Horváth* Antal ügyvéd, aki rámutatott annak idején a Tortyogóra és felhívta rá a figyelmet éppen akkor, mikor már a szakértők minden kutatásból kifogtak, — ezzel ércaél maradandóbb emléket állít magának!

II.

Azok között a kötelességek között, a melyek Hoc asszony lelkésznei állásával jártak, egy volt különösen, a melyet nem mindennapi tehetséggel teljesített. Ugyanis kitűnően értett hozzá, a menyasszonyokat az ugynevezett »utolsó tanácsok«-kal ellátni. Valóságos rendszert alkotott erre, amit aztán előszeretettel fejtett ki, valahányszor csak alkalmá nyílt.

Nézete szerint nem volt tanácsos ezeket a jelentőségteljes leleplezéseket a menyegző napjára halasztani. Mert mi származik abból?

A menyasszony kimerült, zavart, ideges, nyugtalan és egyszerre minden oldalról igénybe van véve. Így csak félfüllel szórakozottan halgatja a tanácsokat, mindent helytelenül ért meg és végre a nászéjszakán époly tudatlan, mint azelőtt, sőt még izgatottabb és féltékeny, mintha egyáltalában semmiről se világosították volna fel.

— Nekem például — szokta hozzátenni a lelkészne — nagynénem, mert anyám már akkor meghalt, mondta mindezt el egy ablakszegletben, mintegy negyedórával nászutazásunk előtt. Körülöttünk folyt a tánc teljes hevében. Közvetlenül mellettünk két ur piquetirozott, az egyik számolt: huszonöt, huszonhat, huszonhét, míg a másik folyton ismételte: tizenkilenc, tizenkilenc, tizenkilenc. Még most is hallom őket. És akkor nem birtam megállani, hogy én is velük ne számoljak. Abból, amit a nagynénem

— Tizezer francot.

— Nem mondott igazat. Az atyja elverte a vagyonát s fiának nem hagyott mást tetemes adósságnál.

— Tizezer franc elég szép pénz — kapott a szón Hecné. Kamilla hozománya harmincezer franc, így hát kényelmesen megélhetnek. Hanem a patvarba, bátorság fiatalember! Tegye meg már a döntő lépést.

Rocpiqueet egészen magánkívül volt, pár napi haladékat kért, az alkalmas pillanatot akarta bevárni, hogy a nagy szót kimondja. De ezalatt eltelt a tél, tavasz is lett és aztán jött a nyár.

Június vége felé közeledett. A négy nő szorgosan dolgozott Márta kelengyében. A menyegző már legközelebbre ki volt tűzve.

Kamillának erős szenvedést okozott, hogy barátja már a házasság révébe jut, amíg az ő egybekelése végtelen halasztást szenved. Egy reggel feltűnt Jaufrenek, hogy Kamilla szemei vörösek a sirástól. Ő maga is mindinkább türelmetlenkedik. Még aznap karonfogta Rocpiqueet-t és szobájába vezette.

— Uram — szólítja meg — elfogadtam Önt házamban, mert szándékát tejezte ki, hogy lányomat feleségül veszi. Ajánlatát immár egy év óta huzza-halasztja azzal az ürüggyel, hogy anyjának talán ellenetése van. Rocpiqueet asszony nem adhatja beleegyezését, ha ön azt nem kéri tőle. Azt kívánom tehát, hogy ön még ma beszéljen anyjával. Holnapra várom válaszát. Ellenkezőleg kérem, szüntesse be látogatásait házamban.

— Mindenesetre — dadogá Rocpiqueet — szilárd

— (Elfogott tolvajbando.) Ősz óta folyton kisebb-nagyobb betöréses lopások történtek a város körüli falvakban. A rendőrség gyanakodván, hogy a tettesek pécsi illetőségűek, őrököt állított a városon kívül s el is fogtak tegnapelőtt este két embert, kik épen lopott aprójószágokat cipeltek be a városba. Az elfogottak azután a rendőrkapitányelőtt beismerték, hogy ők követték el a mostanában történt lopásokat s megnevezték bűntársaikat is. A tolvajbando hét tagból áll; közülök *Hosszu János* és neje; *Német János* *Róth János* és *Pataky Ignácné* beismerték a lopásokat, de az utóbbi asszony férje nem akar tudni semmit a dologról. A tolvajbando vagy háromszáz darab baromfit, ludat, kacsát, pulykát lopott össze s megkárosított sok bicserdi, hetényi, orfői, árpádi, szabolcsi, pelérdi, szentkirályi s más községbeli lakost. A csendőrség nyomozása folytán a károsokat is megtalálták s a tetteseket kihallgatásuk után szabadon eresztették.

— (A nagyságos ur tringeldje.) A bálon történt. A nagyságos ur, a kisvárosok konvencionális méltóságosa, az állandó notabilitás távozása előtt odament a ruhatárba, hogy a kabátját elkérje. A ruhatáros hajlongva hozta a prémes bundát és szolgálatkészen segítette föl. Azután meggömbült háttal, a kezeit dörzsölve várt. Várta a borraivalót. A rendes ruhatári díj tizenöt krajcár, de hát a nagyságos ur bizonyára nem vesződik holmi krajcárokkal, hanem kerek summákat osztogat. A nagyságos ur belényalt a nadrágzsebébe és a boldog ruhatáros markába nyomott egy pénzdarabot. Aztán hanyagul a kalapjához

emelte a kezét és lassan lépkedett az ajtó felé. A ruhatáros felesége izgatottan kérdezte:

— Mennyi?

Az ember csak most nyitotta föl a markát és álmélkodva nézett a pénzdarabra.

— Hejnye! Tíz fillér? No, ez már mégis di...

Az asszony azonban már nem magában monologizált, hanem az ajtó felé szólott!

— Ex kevés. A kabátért tizenöt krajcár dukál!

De a ruhatáros rémülten csitította el az asszonyt:

— Hallgass el! Csak nem fogsz egy nagyságos urat tíz krajcár miatt háborgatni! Egy nagyságos urat!

— (Mikor az elefánt unatkozik.)

Izgalmas jelenet játszódott le a napokban a genfi pályaudvaron egy állatsereglet megérkezése alkalmából. Mig ugyanis a személyzet a vadállatok reteszének kiürítésével volt elfoglalva, a sereglet legnagyobb látványossága, egy hatalmas elefánt nagyon unatkozott. Több nap óta volt már szűk, tető nélküli ketrecébe zárva, a nélkül, hogy művészetét a közönség és saját mulattatására gyakorolhatta volna. Nagyon megörült tehát, a midőn egy vasuti űr közeledett feléje és cukorral kedveskedett neki. Az édesség azonban csakhamar elfogyott és az űr tovább akart menni. Az elefánt azonban nem akart ismét magára maradni és röviden eltökélve, körülfogta az űrt hatalmas ormányával és be akarta huzni ketrecébe. Szerencsére egy másik űr észrevette társának veszélyes helyzetét, igyekezett a levegőben lebegő embert a földre huzni. De az elefánt ezt is megragadta és a levegőbe emelte. Ez azonban

ki tudott siklani veszélyes helyzetéből és segítségért kiállt. A midőn néhány ember oda-sietett, az első űr már a ketrecben volt, hol helyzetének veszélyessége még növekedett azal, hogy egy dühös dán kutya is fenyegetőleg vicsorgatta rá éles fogait. Szerencsére, idejekorán kiszabadították kellemetlen helyzetéből, úgy hogy egyéb baja nem esett az ijedségnél.

— (Tolvaj rokon.) Prosberger József, m.-sörös lakostól, a napokban valaki a zárt lakás ajtajának feltörése után, nagyobb mennyiségű ágyneműt ellopott. A káros panaszt emelt a községi előljáróságnál s így megindították a tettes után a nyomozást. Nem sokáig kellett nyomozni, mert már néhány nap múlva sikerült a tettest Prosberger Márton, a káros egy rokona személyében elcsipni. A tettest itt Pécsen az »Amerika« korcsmában találták meg, mely korcsma tulajdonosának, Schnaubelt Ferencnek adta el Prosberger a lopott ágyneműt. Schnaubelt — mint a vizsgálat kiderítette — nem tudta a megvett ágynemű lopott voltát s így azt jóhiszeműleg vette meg. A tolvajt letartóztatták és átadták a bíróságnak.

Művészet, irodalom.

○ Gyöngyi Izso második vendégfellepte alkalmából tegnap este szép számú közönség előtt *Fatimica* került színre, mely operettnak Kantsukoff tábornokát Gyöngyi Izso játszotta, ki tegnapi igen szép alakításával is szajos tet-

elhatározásom, hogy Kamillát nőül veszem. — De anyám — oly kiszámíthatlan.

Végre megígérte, hogy anyjával még aznap beszélni fog. Aztán bucsút vett nagyon lehangolva. Lova a klubhelyiség istállójában volt. Az ajtónál találta Bourriést és Escadafalst, akik limonádét ittak és a délutáni napnál sütkéreztek.

Levert kinézése feltűnt Bourriésnek:

— Mi lelt, szegény fia, hisz egészen magadon kívül látszol lenni!

Rocpiquet megragadta barátja kezét:

— Tudsz hallgatni Bourriés?

— Mint a sir — felelé ez.

— Akkor halljad!

Elbeszélte neki a doktornál imént lefolyt jelenetet.

Bourriés vállát vonogatta, Escadafals pedig néhány érthetetlen szót mormogott. Csakugyan komoly eset volt.

— Hát voltaképen szereted-e? — kérde Bourriés.

Rocpiquet cigarettára gyújtott és egy kézmozdulatot tett, a mely se igent, se nemet nem mondott.

— Szereltem — szereltem, kezdem lassankint unni az egész dolgot.

Bourriés közelebb huzta székét és Escadafals követte példáját.

— Látod — kezdé fojtott hangon — te nem vagy már gyermek Rocpiquet. Feltételezem, hogy nem voltál esztele. Csak nem csábitottad el, mi?

— Ments Isten! — válaszolá Rocpiquet a legbensőbb meggyőződéssel.

— Ugy hát fiam, ne nagyon törd magad. Hisz a

leány tudta, mit cselekszik. Akár te voltál, akár egy más — egyszer csak be kellett következnie.

Escadafals helyeslőleg bólintott és néhány mozdulattal tett, amelyekkel azt látszott mondani:

— Bourriésnek igaza van, kitűnően beszélt.

Ebben a beszélgetésben az volt az érdekes, hogy egy a koporsógyáros mint Bourriés alaposan tudták, hogy a dolog a valóságban miben állott és teljesen meg voltak győződve arról, hogy Rocpiquet tiszteletben tartotta a Kamilla leányi becsületét. De a két barátnak tréfát okozott így beszélni, mert ezáltal alkalmat kaptak atyai tanácsokat osztogatni. Rocpiquetnek pedig hízelt, hogy őt a szép leány szeretőjének tartják.

Felugrott lovára és Clairac felé vágatott.

Sötétedni kezdett. A fiatal ember nyomott lelkében heves küzdelem támadt. Nagyon félt anyjától és valóban, Piquet mamával, amint ő nevezte, nem lehetett könnyedén végezni. — Másrészt feledni Kamillát? Nem, azt nem tehette. Arra sohase tökélné el magát.

A dombra érve megállította lovát és visszatekintett a tonneinsi völgyre. Igaz, mély megindulás szoritotta össze szívet, amidőn a szeretett leányra gondolt, aki ott lent lakott és akit talán többé nem fog viszontlátni.

— Ó szeret — bele fog halni — suttagá.

Aztán lomhán eresztette a gyeplőt és lassan lovgolt haza.

— Bátorság! — biztatta önmagát — beszélni fogok anyámmal és ki tudja, talán végül mégis csak — igent mond.

szét aratott. A többi szereplők is a vendégművész pompás játékától felvillanyozva, dicséretreméltóan játszották szerepeiket.

○ A „Művészvilág“ utolsó két száma ismét rendkívül gazdag tartalommal jelent meg. Abonyi Árpád egy rendkívül érdekes, hosszabb elbeszéléssel szerepel a füzetekben, melyhez méltón csatlakoznak Timár Szaniszló, Vértessy Gyula, Krudy Gyula novellái. Versíróink közül Szentessy Gyula, Palotai Hugó és Rudnay Győző neveivel találkozunk, míg Kampis János, Hevesi Sándor dr. és Ince Henrik dr. tartalmas cikkben ismertetik a társadalmi és művészeti élet aktuális jelenségeit. Beszámolók a színházi és irodalmi ujdonságokról, apróságok az újra műsorra került Labiche-ről, a »Mozaik« rovatban elszórt apróbb cikkecskék s Marcel Prévost regényének folytatása egészítik ki az irodalmi részt. Az illusztrációkra még az eddiginél is nagyobb gondot fordított a szerkesztőség. A magyarokon (Vágó Pál, Józsa Károly, Polgár Márton) kívül egy elsőrangú külföldi festőnek és rajzolóknak illusztrációi ékesítik a füzeteket. A »Művészvilág« ujonnan belépő előfizetői ajándékképpen kapják a díszes és tartalmas karácsonyi albumot. Előfizetési ára egész évre 16 korona, félévre 8 korona, negyedévre 4 korona, egy hónapra 1 korona 60 fillér. Megrendelhető a kiadóhivatalban (Budapest, VI., Podmanicki-utca 1. szám).

○ A Dedek-féle „SZENTEK ÉLETE“ című díszműből megjelent a 3-dik füzet. Örömmel jelezhetjük, hogy a Pallas kiadó társulat sem fáradságot, sem költséget nem kimél. hogy e hézagpótló mű minél fényesebb kiállításban jelenjen meg. A szöveg-képek közül kiemelendők: a Correggio-féle sz. Hilár kép; a Saderer-féle sz. Pál; az Effigies Rom. Pontif.-ból vett sz. Marcell pápa; Sz. Antal-nak egy modern képe és az 1819-iki párisi Salonban nagy feltűnést keltett szent Péter római széke című festmény kitűnő másolata. A szöveg a január 12. és 18. közé eső szentek életét írja le. Csak ismételt és ismételt ajánlhatjuk e kiválóan írt, gyönyörűen illusztrált díszmunkát a magyar közönség szíves figyelmébe. Megrendelhető minden hazai könyvkereskedésben.

○ Világbiro hősök. Világbirodalom alakítása — nem szoros értelemben véve a szót, — három ember nevéhez fűződik azóta mióta az emberiség pályájára visszagondolni képes. Nagy Sándor, Julius Caesar, és Bonaparte Napoleon ez a három. A római világbirodalom megalapítójával foglalkozik a világ-történet most megjelent 55. füzet. A tizenkét kötetes nagy munka szerkesztője. Marczali Henrik, egyetemi tanár, a rómaiakról szóló kötet szerkesztője dr. Geréb József. Egy-egy kötet ára díszes félbőr-kötésben 8 frt; füzetenként is kapható 30 kr-ával. Megjelen minden héten egy füzet. Kapható a kiadóknál (Révai Testvérek, Irod. Int. Rt. Budapest. VIII., Üllői-ut 18.) s minden hazai könyvkereskedés utján.

○ Thury Zoltán lapja. A mióta a »Fővárosi Lapok« szerkesztését Thury Zoltán vette a gondjába, újra azt kapja ebben az újságban a publikum, a mi igazán értékes és szép. A lap első sorától az utolsóig modern szellemben van megírva. Külsője formás s az ára tizenkét forint helyett csak — tizenhat

korona egy esztendőre. Igazmondás az egész vonalon, ez a szerkesztőség álláspontja s a ki szereti a tisztán megvilágított helyzeteket a zavaros társadalmi, irodalmi és művészeti kérdésekben, annak kedves olvasmánya kell, hogy legyen a »Fővárosi Lapok.« (Kiadóhivatala és szerkesztőség Budapest, V., Hold-utca 15. sz. alatt van. Mutatványszámokat kívánatra szívesen küld.)

Folyó sz. 118. Idénybérlet 118. sz. Páros bérlet.

Nemzeti Színház.

Péntek, 1900. január 26-án.

Kurucfurfang.

Pályadíjat nyert történelmi korrajz. Irta Bokor J.

Szombat, jan. 27.

Magdolna.

Törvénykezés.

§ Gondnokság alá helyezés. A szegzárdi kir. törvényszék közhírré teszi, hogy Szök Erzsébet tolna-szántói lakos, mint gyenge elméjű gondnokság alá helyeztetett.

§ A bőség szaruja. Herceg Sándor ügynök embertársainak gyöngéire számítva, azzal foglalkozott, hogy a ki hiúságból díszoklevélre, kiállítási kitüntetésre, bel- és külföldi rendjelre, udvari szállítói címre áhítozott, azt megszerelte a hirnővre éhes polgártársaknak. Mellékesen a szintén nem kevésbé jövedelmes patika-jog közvetítésével is foglalkozott. Az élelmes ember, a ki ilyenformán a bőség szaszaruját tartotta kezében, nagyon soknak számára kijárta azt, a mire vállalkozott, de voltak olyanok is, a kik megcsalva érezték magukat s Herceget feljelentették. A fővárosi rendőrség letartóztatta Herceget s egész sereg pört akasztott a nyakába. A budapesti törvényszék tegnap megszüntette ellene a további eljárást azzal az érdekes indokolással, hogy Herceg eljárása valamennyi ellene folyamatban levő bűnügyben *eleve kizárta a felek megkárosítását.*

Országgyűlés.

A főrendiház ülése január hó 25-én. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A főrendiházban ma Vay Béla báró elnöklése alatt a katonai javaslatokat tárgyalták.

Prinay Dezső báró különösen a »hier«-rel való jelentkezést s a kvótaemelést támadta s kijelentette, hogy meg kell alkotnunk az önálló hadsereget, addig pedig szaporítsuk a honvédséget is adjunk neki műszaki csapatokat.

Zichy Nándor gróf kijelenti, hogy Prónay beszédében sok olyan dolog van, amit ő is magáévá tesz.

Fejérváry honvédelmi miniszter kijelenti hogy az ujonclétszám emelése tárgyában már nyilatkozott s ehhez csak azt teheti hozzá, hogy *ha a viszonyok engedik, talán nem sokára előállnak a véderő állandó rendezésének javaslatával.* Csodálkozik, hogy Zichy Nándor közönséget vállal Prónay politikájával.

Tudja, hogy minden magyar szívében ott vibrál nemzete naggyá tételének érzése, de Prónay politikája fejjel a falnak menés.

Zichy személyes kérdésben való felszólalása után a főrendek a javaslatokat megszavazták.

TÁVIRATOK.

— A pápa beteg. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Rómából jelentik, hogy a pápa ágyban fekvő beteg.

— A pénzügyi bizottságból. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A képviselőház pénzügyi bizottsága ma tárgyalta a közönségi póthitelről szóló javaslatot, melyet Komjáthy Béla ellenzett, Széll Kálmán pedig elfogadásra ajánlott.

A bizottság a javaslatot elfogadta s több jelentés meghallgatása után Falk Miksa elnök éltetésével szétoszlott.

— Az Ivánka-Szalavszky párbaj. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Ma volt az Ivánka-Szalavszky párbaj törvényszéki tárgyalása. Érdekes volt Szalavszky segédeinek, Gajary Ödönnek és Pulszky Ágostonnak vallomása, mert Ivánka majd minden kijelentésükre rámondta, hogy nem jól emlékeznek a tanuk.

Ivánkát 14 napi, Szalavszkyt pedig 10 napi államfogházra ítélte a bíróság.

— Provizorium a magyar színháznál. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A magyar színház igazgatói állását, mely Beöthy visszalépése folytán megürült, egyelőre nem töltik be, hanem ideiglenesen intézkednek az igazgatói teendők felől.

— A transzváli háború. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A londoni Reuter-ügynökség értesülése szerint a hadügyminiszterium Spersman-Kampból e hó 23-án éjjelkor föladott táviratot kapott, mely szerint Warren tábornok csapatai kedden éjjel megszállták a Spionskopot. Meglepték a kis helyőrséget, mely futásnak eredt. Az angolok egész nap tartották az elfoglalt pozíciót, bár heves támadásoknak voltak kitéve, különösen sok gránát lövés érte őket. Az angolok vesztesége valószínűleg nagy. Woodgate tábornok veszélyesen megsebesült. Warren azt hiszi, hogy az ellenség állását tarthatatlanná tette.

KIR. TÁBLAI ÉRTESETŐ.

1900. évi jan. hó 22-én s a köv. napokon elintéztett ügyek.

(Rövidítések magyarázata: hh. = helyben hagyva, mv. = megváltoztatva, rmv. = részben megváltoztatva, fo. = feloldva, rend. = rendkívényileg vissza, ms. = megsemmisítve, rms. = részben megsemmisítve, vu. = visszautasítva, hna. = hely nem daatott.)

I. Polgári tanács.

Előadó: Pilch Antal.

- V. 3173. Tapsony község volt urbéresei — Esztergomi főkapitán ellen — 6000 frt. — rend.
3180. Ifj. Molnár Imre — Molnár Ignác ing. tjug. — mv.
3235. Molnár Ignác s t. — Molnár János öröks. — hh.
III. 3317. Pakson elhalt Kobler Jánosné hagy. ügye. — mv.

Előadó: *Tóttóssy Béla.*

- V. 3183. Özv. Engel Sándorné — Adler Miklós szerződ. — hh.
3247. Dr. Ludvig Ferenc — Köszl János 1817 frt 53 kr. — rmv.
3337. Könyg Borbála s t. — Kluch Lajos öröks. — hh.
48. Szennai István — Zákányi Katalin házass. felb. — hh.
83. Vajda Ferenc — Soltsa katalin. » » — hh.

Előadó: *Kaufmann Nándor.*

- V. 2964. Özv. Győri Istvánné — özv. Szücs Mihályné s t. 1320 frt. — rend.
3065. Meszlényi Lajosné s t. — dr. Spányi Leo költség megáll. — hh.
3178. Meszlényi Lajosné s t. — dr. Spányi Leo költség megáll. — mv.
3174. Ivancsics Éva s t. — Varga István tjug. — hh.
2991. Grosz Oszkár — Theodorovits János s t. 155 frt 54 kr. — rend.
2992. Grün Zsigmond utóda Kempfner Lipót — Theodorovits János s t. 338 frt 27 kr. — rend.
3001. Fried Ignác — Bárány Lajos 50 frt. — ms.
3016. Pécsi takptár — Friedmann Károly 120 frt. — mv.
3075. Kovácsics János — Zorits Jánosné végr. korl. — hh.
3146. Paksvideki takptár — Szeniczey Ákos 3000 frt. — hh.
3207. Laufer Salamon — Tänzer Móríc 150 frt. — rend.
3214. Csáktornya vidéki takptár — Visjics (Visnics) Mihály s t. 189 frt 50 kr. — hh.
3345. Scherz Zsigmond és fia — Száz Lajos s t. 170 frt 21 kr. — hh.

Előadó: *Holics Gyula.*

- V. 4. Bogyay Jenőné — Bogyay Jenő válóper. — mv.
25. Szever Ferenc — Takács Teréz s t. vagyon köz. msz. — mv.
28. Rothmann Julianna — Kúrtös Lajos válóper. — hh.
29. Sudár Péter — Bubics Zsigmond ing. tjug. — rend.
87. Mózi Erze — Mózi János köz. msz. — mv.
III. 82. Gergely István s t. — Gergely János bizt. végr. — mv.

II. Polgári tanács.Előadó: *Rökk Gyula.*

- V. 3490. Ifj. Szántó László — Lcndvai József s t. öröks. — mv.
27. Puska János — Sütő József s n. öröks. — hh.
81. Szigeti Imre s t. — Babina János s t. ing. tehern. — mv.
88. Özv. Sipos Ferencné — Sipos Ferenc ing. birt. — mv.
93. Bekfalacz Stevozar — Radics Roman ing. tjug. — hh.

Előadó: *Graff Károly.*

- V. 3147. Samu Mihály — Bors György tjug. tör. — hh.
III. 3348. Krezinger János — Herr Imre s n. zjog. előj. — rend.
3374. Gyuretkó Rozália — Farkas Mihály tjug. bek. — hh.
3401. Gaál Ferdinand tlkvi. kiv. kiad. — hh.
3418. Dr. Székely Ede — Samu Józsefné zjog. előj. rend.
8. Steiner Adolf — Grosz Ignác végr. — hh.
16. Dr. Raics Lázár — Bárány Róza végr. — rmv.
45. Vida József — Kollár Ferenc » — hh.
51. Ungár Adolf — Grosz Simon » — mv.
147. Wittmann Mihály — Kovács Bene József végr. — mv.
152. Vida József — Szollár Ferenc kieg. — hh.

Előadó: *Zsabokrszky Ferenc.*

- V. 2987. Vajda Samu s t. — Első magyar gazd. gépgyár részv. társ. tör. — rmv.
3120. Ifj. Wolf Ádám — Lorsch David végr. — hh.
3145. Baka István s n. — ör. Zsidó Mihály ing. tehern. — hh.
3184. Rotter Simon és fia — Kis Istvánné s t. ing. — hh.
3353. Kovács Zsófia — Kulcsár Józsefné s t. ing. tehern. — mv.

Büntető tanács.Előadó: *Bocz Alajos.*

- V. 84. Pap János lopás. — hh.
91. Grausz Benedekné becs. sért. — vu.
92. Vajda (Veisz) Pál közeg. ell. skih. — vu.
95. id. Légrádi József Mihály bec. sért. — mv.
96. Farkas József s t. k. t. sért. — vu.
154. Pados Viktor » — hh.
156. Ujhelyi György becs. sért. — vu.
157. Vajda Sándorné » — vu.
III. 11. Staub Márton becs. sért. — rmv.
29. Berkes Deák József s t. lopás stb. — rmv.
30. Mezei Sándor jogt. elsaját. — hh.
39. özv. Szabó Antalné lopás. — hh.
40. Zsuresik Márton lopás. — hh.
44. Landi Mari » — rmv.

46. Nagy Sándor közeg. ell. kih. — rmv.
49. Barath Mihály » — hh.
66. id. Kutfej János s t. lopás. — hh.
132. Kutjan Györgyné becs. sért. — rend.
135. Tekter Józsefné közeg. ell. kih. — rmv.
136. Tamás János magán lak sért. stb. — rend.

Előadó: *Cziglányi Béla.*

- V. 3960. Kreiner József m. okir. ham. — hh.
3976. Kis Gecezi Ferenc » — hh.
3977. Singer Ignácné vétkes buk. — hh.
III. 4020. Szabolcs Imre s t. suly. t. sért. — hh.
4021. Lencse Peti György s t. suly. t. sért. — hh.
4050. Koller Ferenc s t. közeg. ell. kih. — rend.
4051. Suli Ferenc suly. t. sért. — rmv.
4087. Pasker József s t. m. lak sért. — hh.

Előadó: *Angyal Pál.*

- V. 4168. Domokos Ferenc tűzvész ok. — hh.
4186. Horvát József s t. lopás. — rms.
4197. ör. Hajdina Ferenc s t. m. lak sért. — rmv.
4198. Kuczagi Imre hat. ell. erősz. — hh.
III. 4193. Göbel Rezső s t. vagyon rong. stb. — rmv.
4204. Czett Mihály s t. k. t. sért. — rend.
4205. Wölfenschneider Erzsébet rágalm. — mv.
4225. Kuti-Béleg György becs. sért. — hh.
8. Korsós Gábor rágalm. — mv.

Előadó: *Nábráczky Lajos.*

- V. 4166. Weisz Fülöp sikk. — rmv.
4199. Szabó Erzsé gyerm. ölés stb. — hh.
55. Nagy György s 39. társa több. lopás. — rmv.
III. 4222. Kleinfeld Dániel s t. ham. pénz kiad. — hh.
4224. Csordás János sikk. — hh.
45. Bálint István suly. t. sért. — hh.

Előadó: *Varga Nagy István.*

- V. 4010. Bodai Károly gond. ok. emb. ölés. — mv.
4035. Mátyás János » suly. t. sért. — hh.
4038. Bauer Ignác közokir. ham. — rmv.
4039. özv. Slavetz Jánosné lopás. — mv.
4040. ifj. Farkas János határjel ham. — mv.
III. 4238. Adler Izrael s t. suly. t. sért. — rend.
4239. Barits József s t. suly. és k. t. sért. — rmv.
9. Bonyár Józsefné suly. t. sért. — rmv.
42. Tóth Vencelné » — hh.

Elintézésre kitűzött ügyek.

Bejelentések 1900. évi jan. hó 29. s köv. napjaira

I. Polgári tanács.Előadó: *Pilch Antal.*

- V. 3181. Schmidt Anna s t. — Schmidt Antal s t. öröks.
3384. Schréter Károly — Ludvig Gyula 4731 frt.
3488. Gróf Vigyázó Sándor — Gróf Pallavicini Ede s t. ing. birt.

Előadó: *Tóttóssy Béla.*

- V. 3447. Benkő Erzsébet s t. — özv. Benkő Ferencné özv. jog.
3489. Özv. Szöröcsöky Ádámné — Hirschler Dávid számad
60. Bátor József — Varga Anna házass. felb.
70. Tóth Julianna — Czikai Pál » »
84. Bohár Anna — Laczó Sándor » »
95. Radics Lázárné — Radics Jela s t. özv. jog.
III. 74. Kéménden elhalt Kerner Mátyás hagy.

Előadó: *Kaufmann Nándor.*

- V. 3066. Rotter Simon és fia — Müller Ferenc s n. 1325 frt 45 kr.
3079. Özv. Légrádi Jánosné — Panni Juli ing. birt.
3106. P. L. Lichtenstein & Bruder — Löw Sámuel 7156 frt 5 kr.
3175. Fleischmann Ignác — Deutsch Gábor 2616 frt.
59. Löwy Antal s n. — Frank Ignác végr.
III. 73. Berger Erzsébet s t. — Repka József végr.
91. Löwenfeld Eduard — Szöllösi János »
117. Dr. Kemény Zsigmond — Vasilic Ádám végr.

Előadó: *Holics Gyula.*

- V. 61. Nánásy Sándor — Sipos Mária házass. felb.
71. Borsos Julianna — Balog Sándor » »
72. Pap János — Kulcsár Sára » »
89. Gerber Dezső — Szép Anna » »
119. Fischer Jakab — Grosz Vilma » »
150. Sovány Juli — Sovány Róza öröks.
156. Gálcs József s n. — Fortner Mihály s n. köz. msz.
158. Ifj. Kovács Dániel — Hajdu Jánosné köz. msz.
209. Ifj. Göllöncsér Istvánné — Horváth Adám s t. köz. msz.
III. 201. Kucsancsanin Tomó — Miskovic Ciró végr.
208. Bakai György — Bakai Juli »

II. Polgári tanács.Előadó: *Rökk Gyula.*

- V. 94. Kaszun György — ifj. Kaszun György ing. birt.

151. Jakab Péter s n. — Budó József szerződ. ér. vényt.
157. Kohn József — özv. Sauska Jenőné 960 frt.
159. özv. Fábán Ferencné — Baka Antal ing. tjug.

Előadó: *Graff Károly.*

- III. 14. Fonk Péter és Szakadát község tjug. bek.
34. Benedek Dezső — Horváth Béláné vég.
40. Sásdi kir. jbiróság — Till János özv. jog. bek.
62. Lőrincz Ferenc s n. — Göllöncsér János végr.
134. Csempecz Kálmán — Molnár Juli »
144. Návai Éva — ör. Szekeres Sándor szolg. jog. tör.
145. Szekeres Sándor — ör. Szekeres Sándor tör.
146. Bpesti keresk. tak. és hitelszövetk. s t. — Gróf Szapáry Iván s t. végr.
148. Kopa István — Kopa Sára tjug. bek.
154. Szabó József — Mathievics István s t. végr.
155. Kemény Lajos öröks. — Dt. Krasznay Miklós s t. végr.

Előadó: *Zsabokrszky Ferenc.*

- III. 3430. Gyenesi Erzsébet — Turós József s n. végr.
3432. Kramecz Jakab — kk. Bakó Teréz s t. »
3440. Deutsch Ede s t. — Novák Mihály s t. »
3442. Muraközi tktár — Soenda Róza s t. »
3451. Golgberger és Neustadt cég — Schwarz Albert végr.
3482. Haberenyi Katalin — Jakab Andor végr.
3483. Özv. Vigyázó Rudolfné — Szeniczey Ákos zárl.
3492. Paksvideki takptár — Vajer Antal s t. végr.
54 Samu György s t. — Habetler István zárlat.

Büntető tanács.Előadó: *Bocz Alajos.*

- V. 172. Gyusicz György s t. k. t. sért.
177. Tantos Péter becs. sért.
178. Hartung József » »
179. Gáspár Györgyné becs. sért.
180. Gaszt Eduárd s t. » »
181. Mahoczki Béla » »
183. Rázsó Sándor k. t. sért.
184. Tóth Jánosné » »
197. Pap Sándor » »
198. Berényi Józsefné » »
233. Fodor János becs. sért.
234. Thomka Endre » »
236. Tkalcsecz Iván k. t. sért.
III. 138. Ambrus Antal m. lak sért.
202. Kertész Ignác becs. sért.
203. Tóth István s t. lopás.
205. Breszler Sándor » »
206. Vajda Szabó János lopás.

Előadó: *Cziglányi Béla.*

- V. 3978. Schanzenbacher József köz. és m. okir. ham.
4009. Feldmann Márkus megveszteg.
4013. Farkas Ferenc s t. választ. jog. ell. elköv. vétség.
4017. Szabó Anna sikk.
4029. Szekeres János s t. suly. t. sért.
4037. Guth Hermann család buk.
III. 4093. Pintarics János s t. suly. t. sért.
4123. Varga Katalin s t. »
4135. Nagy János » »

Előadó: *Angyal Pál.*

- V. 4230. Fogta György becs. sért.
4233. Éva János m. lak sért.
4. Majosics János hat. ell. erősz.
63. Vékási György s t. »
65. Nagy József » »
III. 13. Mátyás Kovács János suly. t. sért.
31. Hekkel Jánosné rágalm.
36. Zsámbokréti Julianna rágalm.
41. Bartos Péter » »
43. Stolczer Vilmos s t. rágalm. és becs. sért.

Előadó: *Nábráczky Lajos.*

- V. 4229. Szelinger József hamis vád.
85. Sebő Vilmos vétkes buk.
86. ifj. Pap Antal s t. m. okir. ham.
115. Szabó János több r. lopás.
131. Kresztics József halált ok. suly. t. sért.
160. Keszthelyi István s t. szánd. emb. ölés.
185. Kaszás György család.
III. 134. Bock Antal sikk.
161. Vincze János s t. sikk.

Előadó: *Varga Nagy István.*

- V. 4057. Kovács Ferenc halált ok. suly. t. sért.
4131. Karácsony János s t. szánd. emb. ölés.
240. özv. Sifter Györgyné s t. 2 r. gyilk.
III. 48. Szuresik Márton suly. t. sért.
68. Bischof János s t. »
122. Moser Gyula sikk.
201. Thuri Sándorné suly. t. sért.
204. Soós János közeg. ell. kih.

Laptulajdonos

Fetelés szerkesztő

ZAUPTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC

TAIZS JÓZSEF

kiadó.